

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Directo-||rvm Exercitio-||rvm Spriritva-||livm P. N.|| Ignatii

Acquaviva, Claudio

Ingolstadii, 1592

VD16 A 125

Capvt I. Quomodo inducendi sint homines ad exercitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60966](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60966)

9

DIRECTORIUM
EXERCITIORVM
SPIRITVALIVM

P. N. IGNATII.

*Quomodo inducendi sint homines
ad exercitia.*

CAPVT I.

DICITVR in nostris Cō-
stitutionibus par. 4. c. 8.
lit. E. cum exercitiorum
ratio redditur, non so-
lùm id agi debere, vt a-
liis satisfiat, sed etiam vt in aliis desi-
derium excitetur, vt eisdem iuuari
velint.

Ex quo apparet, oportere hoc esse
nostris propositum, vt quotquot pos-
sunt ad agenda exercitia impellant,
quoniam cum charitas, & zelus ani-
marum nos mouere debeat, ad desi-
derandam, & procurandam earum
salutem & perfectionem, eadem eti-
am impellere debet ad eam rem, quæ
adeò apta, & adeò efficax est ad illud

A 7

vtrun-

vtrunque in eis operandum. Est tamen opus prudentia, vt id discretè, & modestè fiat, nempe tempore, & loco conuenienti, sine molestia, aut offensione, & nominatim cauendo, ne suspicio præbeatur, quòd ad religiosum statum trahere velimus. Hunc autem modum prudentem, & cautum inuitandi ad exercitia suggeret sua cuiq; prudentia, & Spiritus sancti vnctio, quæ vt in aliis, ita in hoc diriget, & iuuabit suos operarios.

PATER noster Ignatius ita sentiebat, & monebat optimum modum esse in confessione, non importunè, atq; ex abrupto, sed aliqua commoda occasione, vel è re nata, vel dextre accersita: aut etiam extra cõfessionem, cum cernitur aliquis non adeo contentus statu suo, siue propter aliquem scrupulum intrinsecum, siue propter molestiam extrinsecam, vt si non benè ei succedant negotia, vel si non benè à suis tractetur, vel ob aliam similem causam. Interdum etiam optima est commoditas ex ipsis vitiis, aut lapsibus alicuius, cum præsertim aliquo Dei lumine afflatus ea cognoscit, & dolet,

dolet, & cupit emendationem. Tunc enim sæpe opportunum est proponere ei hoc quasi remedium eius infirmitatis.

Quæcunque vero occasio accipiat, indicandi sunt magni fructus, qui ex his exercitiis consequi solent, pax, & quies animæ, lumen interius, & cognitio ad bonam gubernationem totius vitæ quocunque in statu. Iuvat etiam proponere aliqua exempla aliquorum, qui ea fecerint cum fructu, ita vt postea valde contenti fuerint, ipsaq; morum mutatione testati sint quantum in eis profecerint, & ad hoc etiam confert, indicare consolationes spirituales, & gustus, quos habuerunt, nimirum ne labore deterreantur. Verum in his exemplis commemorandis abstinendum esset ab iis, qui religionem ingressi sunt (vel certe hoc postremum tacendum) & ij potius narrandi, qui in melius mutati in sæculo manserunt, quoniam facile fieri potest, vt quem hortari volumus, idē sibi timeat, & idē refugiat exercitia. Immo vero hæc ipsa opinio eripienda esset hominibus, vt putent solis religio-

ligio-

ligiosis, aut iis, qui religiosi fieri volunt, conuenire exercitia. Nam cum omnes egeant gratia Dei, non solum religiosi, sed etiam sæculares propter pericula in quibus assiduè viuunt, ideo ipsi quoque debent ea adiumenta quærere, ex quibus ad hanc gratiã hauriendam quàm maxime disponentur.

Notandum est tamen, si loquamur de integris, & plenis exercitiis, eam fuisse P. Ignatij sententiam, vt non omnibus passim darentur, sed selectis tantum, & qui habiles ad maiora viderentur. Quod ita esse apertè videmus ex quadam instructione, quæ conscripta dicitur ipso dictante, quæ sic habet: Non mihi videtur expedire quenquam hortari ad facienda exercitia, nisi has cõditiones, vel saltem præcipuas habeat. Primo, vt eiusmodi sit, qui sperari possit valde utilis futurus domui Dei, si ad eius obsequium vocatus fuerit: secundo, si nondum habeat eiusmodi talenta iam acquisita artium, ac scientiarum, quæ hoc præferunt, saltem vt eius ætatis, atque ingenij sit, vt ad ea aliquando per-

peruenire posse videatur: tertio vt liberum sit ei de se ipso statuere, etiam quoad statum perfectionis amplectendum, si Deo placeret eum vocare: quarto vt speciem, habitumq; corporis honestum, ac decentem habeat; quinto vt nō ita alicui rei sit addictus, vt ab ea difficulter videatur posse dimoueri, & ad eam æqualitatem perducī, quę requiritur ad hoc negotium animæ cum Deo rectè tractandum. Ac quanto magis quisque dubius est de vitæ suæ rationibus, & cupidus sciendi quid facere debeat de sua persona, & deniq; quanto aptior ad Ecclesiam iuuandam, tantò etiam magis simpliciter loquendo, idoneus erit ad exercitia faciendā. Qui vero has conditiones non haberent, vel qui matrimonio iuncti fuerint, aut alioquin inhabiles, non debent iis tradi exercitia omnia, maximè si alij aptiores ea peterent, vel nostri aliis occupationibus distinerentur. Possent tamen dari eis aliquę meditationes primæ hebdomadæ, idque si fieri possit, in ipsis eorum domibus, hortando eos, vt in aliqua remotiori domus parte

parte se colligant, vnde non nisi ad missam, & Vesperas egrediantur, aut quando ad meditationes accipiendas veniunt, hisque addi poterunt, si ita videatur, aliqua exercitia, vt triplex modus orandi, & similia. Hæc Pater Ignatius, quæ eadem, licet paulò breuius, habentur etiam in Const. p. 7. c. 4. lit. F.

Quomodo dispositus esse debeat, qui ad exercitia facienda accedit.

CAPVT II.

QVI ad exercitia agenda aggreditur, primo eniti debet, vt intelligat quanta sit res, quam aggreditur, nempe quæ non solùm ad animam pertineat, sed ita pertineat, vt si modo ea diligenter præstet, quæ debet, iacturus sit fundamenta spiritualis sui profectus, quæ deinde tota eius vita vsui futura sint. Ex quo intelligat quantam alacritatem, & diligentiam, & fortitudinem etiam ad tantum opus, tantumque negotium afferre debeat.

ITAQUE statuat ipse secum viriliter agere, & omnia impedimenta diuinæ

næ